

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Theologico-Moralis De Sacris Ecclesiasticorum Ministeriis, Hoc est, De Horis Canonicis, & Missæ Sacrificio

Biesmann, Caspar

Coloniæ Agrippinæ, Anno 1695.

Caput III. De Sacrificante, sive de eo, qui sacrificat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42206

amoris indicia erga Deum , cui soli Altare dicatum est. Apprecatio, quâ Sacerdos populo salutem & benedictionem precatur consuetis his verbis ; *Dominus vobiscum* , itemque populi ad Sacerdotem reciproca apprecatio dicendo : *Et cum spiritu tuo* , fit partim, ut divinæ gratiæ auxilium ad dignè sacrificandum implore- tur , partim ut hac veluti Tessera indicetur mutua Sacerdotem inter & populum concordia , amotis procul odio, rancore, dissensione, aliisque sinistris affectibus , qui fructum Sacrificii impedire possent; juxta illud monitum Christi *Matth. 5. Vade prius reconciliari fratri tuo , & tunc offers munus tuum.* Vid. *Vekez in Can. Miss. Bellarm. Scott. de Missa Sacrificio.*

C A P U T III.

De Sacrificante , sive de eo , qui sacrificat.

INter puros homines omnis & solus Sacerdos propriè sacrificat, nam ut rectè docet *S. Thomas q. 82. art. 7. & 8.* Potestas consecrandi

Inter puros homines solus Sacerdos sacrificat.

erandi Eucharistiam pertinet ad
 characterem Sacerdotalem Ordinis. Dixi inter puros homines,
 nam principalis sacrificans, cuius
 Ministri sunt alii Sacerdotes, est
 Christus Deus & homo. *S. Thomas*
q. 82. art. 3. Ipsius enim nomine
 hoc Sacrificium Deo Patri offer-
 tur. Nam alii Sacerdotes, dum sa-
 crificant, Christi personam assu-
 munt, & in persona ipsius verba
 Consecrationis proferunt, quibus,
 ut supra dictum est, Sacrificium
 essentialiter perficitur. Ex quo se-
 quitur hoc Sacrificio Deo tribui
 majorem laudem & honorem ob
 personam offerentis, quam accre-
 scat ab omnibus actibus quan-
 tumcūq; excellentibus omnium
 Sanctorum tam in coelis, quam in
 terris. Patet ex dignitate personæ
 principaliter offerentis. Possunt
 alii homines dici aliquo modo
 sacrificare, & in primis universa
 Ecclesia, cuius Sacerdos Vicarius
 & veluti ad Deum Legatus est;
 nam Ecclesia in hunc finem Sa-
 cerdotes creat, & alit, ut veluti
 Legati agant eum Deo nomine
 suo. Item huc reduci possunt, qui
 peculiari modo concurrunt ad
 Sacrificium, alendo Sacerdotem,
 necesse

Principalis
 sacrificans
 est Christus;
 cuius Mini-
 stri sunt alii
 Sacerdotes.

Hi in perso-
 na Christi
 verba con-
 secrationis
 proferunt.

Quantum
 honor &
 laus accret-
 cat Deo ex
 hoc Sacrifi-
 cio.

Utrum alii
 homines et-
 iam dici
 possint ali-
 quo modo
 sacrificare,
 & quinam.

necessaria ad Sacrificium ut vinum
&c. suppeditando, Sacerdoti mini-
strando: similiter illi, qui cum
debita reverentia corporaliter
Missæ interfunt, aut si non possint
corporaliter, saltem spiritualiter,
dum suis votis vota Sacerdotis
prosequuntur. Hos autem aliquo
modo sacrificare cum Sacerdote
colligitur ex primo Memento,
quod nominatur Vivorum, in quo
dicitur: *Et omnium circumstan-*
tium, pro quibus tibi offerimus,
vel qui tibi offerunt, aut spiritua-
liter & affectu interno, aut etiam
corporaliter per cooperationem
supra dictam. Qui omnes, quia
aliquo modo sacrificant, ideo
omnes participant aliqua ratione
fructus Sacrificii ex opere ope-
rato, esto Sacerdos de illis non
cogitet, aut etiam exclusos velit,
ut notat *Suar.* Imò videntur hi
dictos fructus, ut docet *Koning,*
probabiliter posse applicare etiam
aliis, cum dicatur in eodem Me-
mento, offerunt pro se, suisque
omnibus, adeoque pro aliis. Vid.
Suar. disp. 77. sect. 8. Koning, &c.
Cæterum Sacrificium si præcisè
spectetur, quatenus per illud con-
sacritur Sacramentum Eucharistiæ,
Utrum Mis-
sæ mali Sa-
cerdotis sit
Missæ ejusdem va-

Ioris cum
Missâ boni
Sacerdotis.

Missâ mali Sacerdotis tantum va-
let, quantum probissimi; quia ab
utroque conficitur idem Sacra-
mentum. At, si spectetur Missâ,
quoad orationes, quæ in illa di-
cuntur, dupliciter responderi de-
bet: nam si hæ preces dicantur
nomine Ecclesiæ, quales ferè sunt
illæ orationes, quæ continentur in
Missali, & præsertim quæ recur-
runt in omnibus quotidianis Sa-
cris, habent eandem vim, sive à
malo Sacerdote, dummodò non
sit excommunicatus (nam hujus
Ministerio uti Ecclesia non vult)
sive à bono dicantur; sicuti si des
eleëmofynam per malum servum
sive per bonum, eandem merce-
dem recipies. Hæ tamen preces,
quatenus fiunt nomine Ecclesiæ,
cum devotione, nam devotio boni
Sacerdotis gratior est Deo, quàm
mali, sub hac quoque ratione
magis profunt. At verò si Sacer-
dos suo peculiari nomine oret, ut
fit in utroque Memento, tum
utique plus profunt preces Sacer-
dotis boni, quàm mali. Plus enim
apud Deum valent preces amici,
quam hostis. Proindè quando in
locum tuum substituis te impe-
dito alium Sacerdotem, qui legat
Sacrum

Sacrum pro te, ad quod ex iustitia obligaris, vide ut substituas Sacerdotem bonum, quia si substituatursacerdos malus, perdetur fructus, qui est ex opere operantis. Cavendum tamen hic est à temerariis iudiciis, & multò magis ab aliorum diffamatione. Unde si non sis moraliter certus alium Sacerdotem esse malæ vitæ, semper præsumes illum esse bonum. Vid. *S. Thom. q. 82. art. 6. Soto & alios.* Quod attinet ad Sacerdotes noviter ordinatos, qui die ordinationis cum Episcopo celebrante omnes ritus aliasque ceremonias sacras perficiunt, imò verba consecrationis cum eodem proferunt, adeòque verè cum Episcopo consecrant, hi cavebunt ne totam formam consecrationis absolvant priùs, quàm Episcopus, sed contentur eandem cum illo absolvere, juxta Pontificale Romanum *de ordinatione Presbyteri*, quod quia difficile est observatu, adeòque plures Neo-Sacerdotes circa prolationem utriusque formæ angantur; ideò in consecratione panis faciant intentionem, non absolutam consecrandi, sed conditionatam, scilicet, si simul cum

Quid circa Sacerdotes noviter ordinatos, qui die ordinationis suæ cum Episcopo verba consecrationis proferunt.

138 DE EUCHARISTIA

cum Episcopo absoluant verba consecrationis ; secus si Episcopum præveniant aut sequantur. Hæc enim videtur esse mens Ecclesiæ tam sollicitè monentis , ne Episcopum in prolatione verborum præcedant aut subsequantur. In consecratione autem Calicis habeant intentionem conditionatam duplicem, & primam quidem si in priore consecratione verè consecraverint panem ; non potest enim licitè una materia sine altera consecrari: ac deindè secundam , si simul cum Episcopo fiant. Ad tollendos omnes scrupulos convenientius erit , si formetur generalis intentionem proferendi verba juxta mentem Ecclesiæ, vel dicendi illa non formaliter, & cum intentione consecrandi, sed tantum materialiter & recitativè in signum potestatis sibi concessæ. Cum enim , ut paulò ante insinuavi, moraliter loquendo vix fieri posse credatur , ob naturalem quorundam linguæ volubilitatem, & in pronunciando celeritatem , aliorum verò tarditatem, ut verba consecrationis per ordinatos , maximè si plures sint, prout passim esse solent , eodem

momen-

momento cum Pontifice pronunciantur, ex probabili non videtur mens Ecclesiae esse alia, quam ut Neo-Sacerdotes, formam solum materialiter pronuncient in signum potestatis acceptae. Ita non improbabili-ter diversi Authores. Vid. *Laym. l. 5. tr. 3. cap. 7. &c.*

C A P U T IV.

Utrum Sacerdos intra annum aliquoties teneatur sacrificare.

Tenetur quivis Sacerdos sub gravi obligatione aliquoties intra annum celebrare, nimirum quater aut quinques; Idque in praecipuis festivitibus, quia per sacros Ordines non solum confertur dignitas & potestas, sed imponitur etiam officium celebrandi, ut patet ex illis verbis ad *Hebraeos 5. Omnis Pontifex, &c. pro hominibus constituitur, ut offerat Sacrificia pro peccatis.* Item ex verbis Christi *Luca 22. Hoc facite in meam commemorationem.* Alii tamen putant probabiliter non obligari graviter, sed solum peccari venialiter, si toto anno nunquam